

Nr 3.

Av herr **Källman**, om ändrade bestämmelser angående rätt till ränta vid restitution av utskylder m. m.

Vid 1919 års riksdag antogs ett av Kungl. Maj:t i proposition nr 104 framlagt förslag angående rätt till ränta vid restitution av utskylder m. m. Förordning utfärdades den 2 maj samma år. Enligt förordningen äger den som vinner nedsättning eller befrielse från honom påfordrad utskyld eller avgift till stat eller kommun eller från annan allmän utskyld eller avgift återbekomma vad som erlagts jämte 5 % ränta därefter.

Vid den tid förordningen tillkom ansågs 5 % ränta i förevarande avseende skälig. Hörda myndigheter föreslog emellertid såväl högre som lägre ränta, varvid må erinras om att länsstyrelsen i Örebro län ansåg då gällande depositionsränta eller 4.5 % tillräcklig och överståthållarämbetet förordade att räntefoten lämpligen kunde bestämmas till belopp, som ungefärligen motsvarade vad staten får betala i ränta vid upptagande av obligationslån.

De höga räntesatserna under krigstiden förklarade att man vid den tiden ansåg en ränta å 5 % ej vara hög. Utvecklingen sedermera och framförallt de senare årens visar dock, att den som exempelvis dubbeltaxeras genom egen vårdslöshet och erlagt utskylder efter i den ena kommunen oriktigt påfordrad taxering, varå han så småningom återfår dessa, i själva verket gjort en särdeles förmånlig penningplacering. Detta kan icke ha varit lagstiftarens mening.

Som exempel på att medelräntan under tjugu år före 1927 understigit 5 %, vill jag erinra om att när pensionsstyrelsen sistnämnda år utfärdade vissa allmänna regler för beräkning av ränta å inkomst av kapital, styrelsen efter verkställd undersökning inhämtat, att under den närmast föregående 20-årsperioden bankerna vid inlåning lämnat en genomsnittsränta av 4.3 %. Och i dessa 20 år inbegreps krigstiden med dess onormalt höga räntesatser.

Det torde vara rättvist, icke minst med hänsyn till kommunernas intresse av frågan, att nu företaga ändring i förordningen med avseende å räntans storlek.

Erfarenheten har visat att en fixerad räntesats icke är tillfredsställande. Bättre synes vara att i detta avseende anknyta till inlåningsräntan vid den tidpunkt, utskylder av det slag, varom här är fråga, skola återbetalas. Och därvid borde postsparbankens inlåningsränta få vara bestämmande, emedan den ej växlar lika ofta som privatbankernas.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen för sin del ville besluta sådan ändrad lydelse av kungl. förordningen den 2 maj 1919 angående rätt till ränta vid restitution av utskylder m. m., att den som äger återbekomma dylika utskylder tillika skall äga erhålla ränta därå efter den vid tidpunkten för återbekommandet gällande inlåningsränta å postsparbanken.

Stockholm den 12 januari 1935.

G. W. Källman.
